

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.964 van 15 juni 2000
in de zaak A. 87.385/VII-19.674.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. CORNE,
kantoor houdende te WEVELGEM,
Menenstraat 454

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 19 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 1 oktober 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat D. VANTOMME die, loco Advocaat R. CORNE verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, samen met zijn echtgenote Y. N., België binnenkomt op 1 maart 1997; dat hij zich op 3 maart 1997 vluchteling verklaart; dat op 14 maart 1997 een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 22 juli 1998 bevestigt; dat verzoeker op 30 juli 1998 een nieuwe asielaanvraag indient; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 oktober 1998 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 30 september 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :

"(...)

Betrokkene, van Armeense nationaliteit, diende op 3 maart 1997 een eerste asielaanvraag in, waarin de Commissaris-generaal op 22 juli 1998 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam. Betrokkene keerde niet terug naar zijn land, maar diende op 30 juli 1998 een tweede asielaanvraag in. Voor deze tweede aanvraag baseert betrokkene zich op documenten die hij uit Armenië zou hebben ontvangen. Deze documenten zijn een brief van betrokkenes vader (dd. 6 juli 1998) waarin staat dat betrokkene nog altijd wordt gezocht, een medisch attest betreffende de hospitalisatie van betrokkenes broer (dd. 20 mei 1998), die omwille van betrokkene door de politie zou zijn geslagen, een vraag tot inlichtingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan de stad Armavir betreffende betrokkene (dd. 5 mei 1998) die volgens betrokkene aangeeft dat hij nog steeds wordt gezocht en een medisch attest (dd. 15 mei 1998) betreffende betrokkenes schoonvader, die ook door de politie zou zijn geslagen. Verder stelt hij een brief in verband met zijn problemen naar het OM van Armenië te hebben geschreven en dat zijn ouders ook zijn gevlucht.

Er dient te worden opgemerkt dat de documenten die betrokkene voorlegt niet van die aard zijn dat ze de bedrieglijkheid van zijn eerste asielaanvraag weerleggen.

Er dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene voorgelegde documenten en vermelde problemen een gevolg zijn van zijn problemen, zoals uiteengezet tijdens zijn eerste asielrelaas. Dit werd als bedrieglijk gekwalificeerd. Op grond van de ernst en het aantal tegenstrijdigheden, met betrekking tot de daden van vervolging die hij al heeft ondergaan, die tot deze vaststelling hebben geleid, zijn de door betrokkene naar voor gebrachte elementen niet van die aard een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te vestigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de

Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een eerste middel de schending inroept van artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat de Commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag enkel steunt op zijn eerste beslissing van 22 juli 1998, zonder effectief de tweede asielaanvraag te onderzoeken, dat de Commissaris-generaal aldus het recht op een hoger beroep heeft miskend,

dat de nieuwe elementen die bij de tweede asielaanvraag werden aangevoerd niet op hun waarde werden beoordeeld;

Overwegende dat verzoeker reeds in het verleden een asielaanvraag indiende, waarover negatief werd beschikt; dat de asielaanvraag naar aanleiding waarin de bestreden beslissing werd genomen een tweede asielaanvraag is; dat gelet op het feit dat verzoeker het grondgebied, sinds de definitieve beslissing over zijn eerste aanvraag, niet heeft verlaten, de beslissing die in de eerste asielprocedure werd genomen niet volledig kan worden veronachtzaamd; dat gelet op de tegenstrijdigheden en hiaten die bij deze eerste asielaanvraag aan het licht kwamen en aanleiding gaven tot de afwijzing ervan wegens bedrieglijkheid, de in de huidige procedure naar voor gebrachte stukken geenszins overtuigend zijn; dat er dient te worden opgemerkt dat de stukken waarop nu een beroep wordt gedaan, 16 dagen vóór de eerste beslissing werden opgestuurd door betrokkenes vader; dat de vraag zich stelt of deze stukken niet konden worden overgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vooraleer deze instantie een beslissing nam in de eerste asielprocedure; dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt dat de eerste verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de nieuwe naar voorgebrachte stukken; dat deze stukken immers werden betrokken bij de definitief genomen beslissing in eerste aanleg; dat het eerste middel op het eerste gezicht niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de "procedureregelingen vluchtelingen", doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel steunt op zijn eerste beslissing van 22 juli 1998 zonder evenwel de

tweede asielaanvraag en de nieuwe elementen die worden aangevoerd te beoordelen naar hun waarde, dat de tegenstrijdigheden niet leiden tot de ongegrondheid, dat de tweede asielaanvraag er immers toe strekt aan te tonen dat de eerste aanvraag niet bedrieglijk was, dat derhalve de tweede asielaanvraag niet onontvankelijk kon worden verklaard;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de Verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder, wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat in dit geval de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoeker niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; dat bovendien uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten onrechte zou hebben genomen; dat de nieuw aangebrachte stukken in de bestreden beslissing werden betrokken zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering

t o t s c h o r s i n g a f t e w i j z e n ,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op **KEYBOARD** (vijftien juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.))